

Dopis pro Peterku

Prolog:

Zdravím Vás, Karle. (Omlouvám se za vykání, ale je to součástí mého příběhu.) Toto píši tři dny před výročím deseti let pod Vaší taktovkou. Je to můj rekord. Elektrikáře jsem dělal devět let a v rádiu sice deset, ale byla tam přestávka. Prostě jsme se nějak dva roky se šéfem nemuseli. Tedy dva roky ano, dva roky nikoli a šest let zase dobrý. A to mi dokonce dovolil tři cigára v pracovní době. Takže u Peterků rekord!

Pane Peterko, vzhledem k tomu, že zásadně nečtete e-maily delší tři řádků (vyjma výsledků hitparád), volím tuto drastickou metodu: Doneslo se ke mně, že si občas přečtete „svůj“ časopis, a tak si třeba přečtete i tento dopis.

Kapitola 1: Seznámení

Úplně poprvé jsme se viděli při natáčení s Pavlínou Jíšovou. Vzala mne s sebou jako kamaráda do Dubného, že tam vznikla „nějaká“ televize a že ten šéf je borec. Prošel jste okolo mne a asi si ani nevšiml. Nebyl důvod. Stál jsem v režii a sledoval natáčení pořadu. Po cestě zpět jsme s Pavlínou probírali, co to je zač a že je to krásné. Dál jsem vyráběl krimizprávy.

Pak jsme se potkali na Létě s muzikou na Hluboké. Tam si uvědomuji, že jsem se o pauze domluvil s rejžou Radimem, že nutně musím!!! Ve chvatu na místnost, dostatečně velkou na mé potřeby, jsem Vás pozdravil. Stejně jste nevěděl, co jsem za pokakánka.

Do třetice jsme se viděli na Podzimu málem bez muziky, kde jste si asi všiml, že jsem všímavý, sic zmoklý, ale přesto fungující. A vlastně poté i poslední kameraman, co mohl něco natáčet. A když jsem Vám zpoza kamery ukazoval „KONČIT!!!“, pochopili

jste a ukončili pořad 7 sekund před koncem záznamu. „Ufff“, řekl jsem si a šel s kolegy balit techniku. To se stalo mým dalším krokem v mém osudu. Prozatím na dalších deset let.

Už je říjen 2012. Natáčím pořad v malém studiu. To už jsem ve Šlágr týmu. Sedím za kamerou a hlásím: „Pane Peterko, nějaká chyba na kameře, zjistím a opravím.“ Drzoun mi odvětil: „Tak dělej!“ to se natáčel pořad s Pepou Naušem. Mezitím, co jsem odstraňoval poruchu, jste mne oslovil. (teď to možná přeženu): „Ty vole, já jsem ti tyknul. Já jsem Karel“. Šel jsem už „tobě“ podat ruku a řekl nesmyslně: „Hynek“ (mé jméno už jsi přeci věděl a já tvé také. Ale co v té chvíli říci inteligentnějšího?) a s Naušem jsme si taky rovnou potykali.

Kapitola 2: Slzy

Karle, ty víš, kdy pláču. A byl jsi svědkem mých usazených očí, kdy jsem ti pouštěl výsledky střihu „Velkých srdcí“. Nebyl to pláč ztráty, nebo jiné újmy. Byl to pláč dojetí, že někdo pro někoho něco udělá. Nezištně, jen tak pomůže někomu. A ty jsi mne přistihl a zprvu jsi mne podezíral, že jsem nevyspalý, či v kocovině. Pak jsem ti pustil sestříhaný pořad a odešel jsi slzet do svého kanclu. Jo! To já umím, cítit a pozvednout kamerový záběr tak, aby co nejvíce zapůsobil. Říká se tomu cit.

A víš, Karle, že máš okolo sebe spoustu... Aha! Problém! Ehm... Několik málo lidí, co do té tvé „fabriky“ dochází, co to nevzdají, stejně jako ty? Vytvořil jsi okolo sebe tým. I když jsou ve firmě nějaké dohady, vždy jsou k dobru. Ale ty to víš. Ty, které jsi chtěl vyhodit, se nějak podařilo zachránit. No a ty, které jsi nechtěl vyhodit, ač byli jací a nějací, se vyhodili sami.

Vrátím se k těm slzám: Kdyby se stalo, že se bude natáčet Velké srdce,

chci být u toho. Sic již prdlačky vidím, neb mne kamera a počítačový monitor dostaly do brýlí, ale brečím rád. Vlastně jsem poprvé bulel u svatby Maňů, Rytmusů. To jsem to zkracoval, a i když jsi mne nejdřív seřval, že je to blbě, tak na podruhé se to podařilo. Ono pochopit Šlágr trvá. Pochopit, že neděláš krimi zprávy, ale vytváříš něco pozitivního... A to je pravda.

Kapitola 3: Pochvala

Český Těšín, náměstí. Tři tisíce diváků? To se nedalo spočítat. Pepa Krček za režii a já poskok, co běhá řešit problémy. Jinak jsem byl za kamerou číslo čtyři: ta do publika. Mne tato kamera nejvíce baví. Vidět a vyhledávat skrz objektiv kamery spokojené, tančící, či zpívající človíčky...

Největší problém byl, myslím, že Zdenkovi přestala fungovat kamera. Jo, jen mu došla baterie a neměl připojený napáječ. Nějak si nevšiml, kameraman! Ve sluchátkách mi zaznělo: „Nejde dvojka“, a tak jsem běžel. Zapořil jsem tedy kabel napájení a celý koncert proběhl jinak zcela bez problémů.

Já celý záznam pak zkontroloval a případně i opravil chyby, dodal znělky, a předal pořad do vysílání. Když jsi však, Karle, za mnou přišel do kanclu, zvaného střížna, a viděl, jak to na obraze vypadá, pochválil jsi mne. Úplně jsem si to nezasloužil. To byl rok 2015, tři a půl roku po mém nástupu do záře Šlágr televize. Dodnes z toho žiji: Peterko, umíš pochválit! Ale jen jednou a stačí, a dost! Ale díky.

Kapitola 4: Moje dcerka

Byla to sobota a telefonoval jsem s dětmi, pardon, dcerkami. A když jsem hovořil s Lindou, slyšel jsem v jejím hlase nějaký... ne smutek, asi nejistotu, nebo něco. Už dříve jsem měl po telefonu

pocit, že není něco v pořádku. Tento sobotní telefonát to završil. Dozvěděl jsem se, jak se v podnicích zachází s matkami malých dětí: Dva měsíce práce a vyhazov. (záruční lhůta). Přerušil jsem telefonát s tím, že zavolám za chvíli znovu.

Tak jsem ti, Karle, volal. Co jsi udělal? Přijal jsi ji do našeho Šlágr týmu. A tak se stěhovala do Buděj. Děkuji Karle. Tu sobotu jsem dcerce s vnoučkem sehnal i bydlení a dokonce i tetu na hlídání. O týden později proběhlo stěhování, to jsi mi zapůjčil i dodávku na stěhování. Šup Lindo, nástup do práce.

Karle, ani nevíš, jak jsi té holce pomohl. Ona dostala jistou práci a začala žít normální život. A dodnes jej má. Sice již bydlí zase na severu a má jinou práci, ale stále na dálku pracuje pro Šlágr. Trochu si přivydělá a je, co vím, spokojená. Ještě jednou děkuji, Karle.

Kapitola 5: Strašlivý prohřešek

Andrej, zvukař, se tě strašlivě bojí. A proto když vyleze na pódium ŠlágrParta a nebo jen ty, vyvalí ten ovladač hlasitosti naplno. Prostě vznikne rámus. Myslím, že to byla nějaká Zlatá desítka v divadle, někde, nevím. Koncert probíhal úplně v pohodě, až do chvíle, kdy vyrazila na podium ŠlágrParta. Zvukař vyděšený narval táhlo hlasitosti nadoraz a litoval, že to nejde víc. Já tam fungoval jako obsluha počítače, co hraje muziku. Ale zároveň jsem viděl i na režijní obrazovku. Viděl jsem, jak si na kameře čtyři, to je ta do publika, zacpávají diváci uši. Já i režisér jsme začali na Andreje křičet, že to má ubrat. Neubral. Až u další kapely.

O pár dní později jsem byl pozván do tvého kanclu: ředitelny... pardon, Hlavnězodpovídatelny (když jsi ten zodpovědný vedoucí). Fuj, to je těžké slovo. Byl jsem pozván, abych se obhájil z obvinění, že nesnáším ŠlágrPartu. Prostě si někdo všiml, že na Andreje křičíme. A tak jsem skončil na koberečku u tebe. Seděl jsem tam

jako hlupák a zlobivec. Navíc tam stál i Frankie a Mára. A všichni jste byli protiHyPulíkovití, nazlobení.

A když jsme si to vyříkali, bylo jasno a zase jsme kolegové, co tvoří Šlágr. Víš, jsou kapely, které poslouchat nemusím. Na druhou stranu si občas pustím muziku ze Šlágru a baví mne to. Je to prostě věc názoru a vkusu. Tak se, Karle, nezlob. ŠlágrParta není soudek mého piva. Ale to jsme si řekli.

Kapitola 6: Vzpomínky

Začnu tou první: „Jé, já natáčím něco hezkého a pozitivního“. To bylo na Hluboké. Dosud jsem točil krimi zprávy pro Primu. Dík, Karle, že jsi mne z toho vyrval. Vytvořil jsi televizi, co nemá obdobu. Zažil jsem s tvou televizí tolik, co by jinde nešlo:

Třeba, když jsem v Bratislavě tlačil přes křižovatku dodávku, naloženou technikou, protože odešla spojka.

Když jsem jel k Moškovi Volvem a zastavila mne rakouská policie, že jedu 156. Já si nevšiml, ono to jelo nějak samo. No co, dvacet éček to stálo, brnkačka.

Když jsem tě zažil před čtyřtisícovým publikem a řekl jsi: „To je zázrak“, zase jsem slzel a strašně moc ti to přál.

Nebo, když se proti mé vůli ze mne stal bubeník. To té paní, co to způsobila, nikdy neodpustím.

Ale třeba ten můj průšvih s Kortinou v Itálii. Fakt jsem netušil, že přitáhnou demižon kořalky. Dodatečně se omlouvám, ale ráno jsem zvuk zapojil a fungoval. Od té doby jsem s Kortinou nepil a vědí to!!! A pozor: Po několika letech se mě nějaký Kortiňák zeptal: „Máme tu výbornú slivovičku..., dáš si?“ poslal jsem je i se slivovičkou do temnotou uzavřených prostor, co se otevírají jen ve chvílích velké důležitosti.

Ale třeba let letadlem. Nejsem dovolenkový typ a navíc pro mne znamená slovo dovolená dosti nepříjemností: Nejsem v práci -

tudíž nevydělám a navíc utratím! Dvojnásobný úbytek financí. Ale přesto bylo řešení. Poprvé v životě jsem letěl dopravním letadlem. Paráda. Předtím jen ultralajtem s kamarádem a vrtulníkem dvakrát. Poprvé to byl velký vrtulník, kde jsem se již nebál. Pak to byl mrňavec vrtulník, kde dokonce odstranili dveře a já jen visel na těch kšírech a natáčel krumlovské otáčivé hlediště. A to jsem se kupodivu nebál, ale když mám vylézt na třetí šprucli štaflí, tak to se mi dělá šoufl.

Kapitola 7: Jejej, to je na seriál

Ne, to by mne neměla šéfredaktorka Lucka ráda. Seriál nebude! Karle, víš, uvědomuješ si vůbec, jak je těžké, každý měsíc vymyslet nějaký příběh? Já tě obdivuji. Ráno napíšeš dvě písničky a jdeš do studia. Jsem fakt méněcenný. A navíc mne příští vydání čeká něco o Vánocích. Po pěti letech časopisu jsem v tématech o Vánocích, Velikonocích a podobných zvěrstvech, zcela vycucán, jako modrá Bonpari. Porad!

Epilog:

Děláš, Karle něco, co nemá obdoby. Netušil jsem, že má cesta životem mne setká s tak výjimečným? Ani tak moc ne. Obdivuhodným? Asi trochu. Odhodlaným? To už se blížím, ale nic moc. Jóóóóó, už to mám: Bláznem do své vize. Jsi výjimečný, obdivuhodný, odhodlaný a magor, co se nevzdá.

Tento časopis vychází až v listopadu. Takže je tu měsíc zpoždění. Deset let pod titulem Šlágr funguji a už deset let mám hezčí život. Teď se zase omluvím za vykání, znovu je třeba. Proč? Třeba úcta k člověku, co mi dal život v radosti? Nesmím? Děkuji, Vám Karle, za lepší život. A na otázku, co lze nesnášet? Víím: vysavač, řve!!!

HyPulík už je takovej

